Вівчарям замало треба:
Зелен луг — ряденце,
Та сопілка ясенева,
Калинове денце;

Та із їжею торбина:
Сало, солі дрібка,
А до солі — цибулина,
Хліба добра скибка!

Всеньке літо я вівчарю
З дідом Купріяном.
Ми пасем колгоспні вівці
За старим курганом.

Із світання до смеркання
Ми — на вольній волі.
Як же гарно, як же любо
Літечком у полі!

Щедре сонце зігріває
Кожну квітку й гілку.
Дід, буває, задрімає —
Я беру сопілку

І пасу овечки білі,
А сам граю стиха,
Бо сопілка в нашім ділі —
То найперша втіха!